

— Ах, дядо, — режл жерава, — не мога аз в кжщи да живея, с хорски грижи да се занимавам. Аз обичам да летя в широкото небе, да ходя по всички земи, реки и блата. Пустни ме да си хвржкна...

Старецжт имал добро сжрце. Станало му жал за птицата. Той навел глава, почесал брада. Какво да прави?

Жерава разбрал мжката му и режл:

— Ела, дядо, с мене, у дома. Ще ти дам един подаржк, който голямо добро ще ти донесе.

Сжгласил се дядо. Жерава го завел у дома си, откачил от стената една шарена торбичка и режл:

— Торбаланци, на работа!

В миг из торбата изкочили две пжргави момчета. Те извадили маса, столове, и наредили златни блюда, чаши и чинии. После наслагали вкусни гостби, една от друга поизбрани. Наредили и чудни вина, па казали:

— Моля, заповядайте!

Жеравжт и дядото яли и пили до насита.

Двете момчета стояли настрана и прислужвали.

Като се наляли хубаво, жерава режл:

— Торбаланци, ха в торбата!

Спустнали се момчетата, сжбрали всичко в торбата и се скрили в нея.

— Подарявам ти тая торба, дядо! Живей с нея за много години! — казал жеравжт и подал торбата на дядото.

Зарадвал се дядото, взел торбичката и си тржгнал.

II.

Той замржкнал в едно село. Там живеела кумицата му с двете си джщери. Старецжт отишжл да ги види и да пренощува у тях.

Срещнали го те, но нямало какво да го гостят — били много сиромаси. Турнали на софрата две глави лучец, малко солчица, една суха чушка и парче корав хлебец. Дядото откачил торбичката от рамо, па извикал:

